Vierde Jaer. Nr 10. Zaterdag, 7 Maert 1857.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 3 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor scheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 7 MAERT.

Verhooging van Jaerwedden.

Wy bemerken dat er zich langs alle kanten vragen tot vermeerdering van jaerwedden opdoen ; de voorhandige beraedslaging van het budget van inlandsche zaken, heeft er reeds menigvuldige voorbeelden van opgeleverd : M. De Decker vraegt 54 a 60 duizend franks meer voor de bedienden van het provintiael bestuer ; sommige leden willen dat men het budget ook belaste met de jaerwedde der bedienden van de distrikt-kommissarissen ; er wordt ook gevraegd : 25,000 franks meer om de wildstroopery te beteugelen, 100,000 fr. meer voor de gedekoreerden van het Yzeren Kruis ; 1 miljoen en half voor de lagere bedienden ; de vrederegters klagen insgelyks en willen dat men hen beter betale ; immers, daer is byna niet eene klas van bedienden of van ambtenaren, die de koei, welke men het gouvernement noemt, niet wilde zien melken, zelfs met perykel van ze droog te trekken. Doch men denkt in 't algemeen niet genoeg op degenen die al deze vermeerderingen van jaerwedden moeten betalen, die op de winst van hunnen zuren arbeid het geld moeten vinden om in de noodwendigheden van den Staet te voorzien, en nogtans onder de lastenbetalers zyn er velen, ja zeer velen, welkers lot zoo veel belang weerdig is als hetgene van welkdanigen ambtenaer of bediende het ook zy.

Van de onheilen die deze laetsgenoemden getroffen hebben, zyn de lastenbetalers niet vry gegaen : de duerte der levensmiddelen, de vermindering der winsten van koophandel en nyverheid, zyn aen hen niet min gevoelig geweest dan aen de ambtenaren, en nu nog lyden zy veel by gevolg van die droevige omstandigheden. Zekeriyk willen wy dat sommige bedienden grootere jaerwedden genieten ; maer wanneer de vragen ten dien einde byna algemeen worden ; wanneer men het gouvernement met de leden der Kamer ziet samenspannen om de burgers nog meer en meer te doen betalen, vragen wy dat men eens denke van waer het geld om die vermeerderingen te betalen komen kan. Wy herhalen het, onmogelyk van de belastingen te verhoogen ; de gemeene burger is uitgeput, en wil men zyne lasten nog verzwaren, men zal niets meer verkrygen. « Waer niets is, verliest de Keizer zyn regt, » zegt het spreekwoord, en het zal aldus gaen met den Staet, indien men niet handelt op eene voorzigtiger wyze.

Zulks is des te noodzakelyker dat de lasten van jaer tot jaer grooter worden ; de eene minister heeft meer geld van doen voor dit, de andere vraegt er meer voor dat, en de budjetten worden nog verlengd door allerhande slach van kredieten, die men byvoegelyke, volledigende of buitengewoone noemt, maer die altyd voor den burger op betalen uitkomen.

In 1850, beliep het budjet van binnenlandsche zaken maer tot omtrent zes miljoen franks ; nu vraegt de minister reeds zeven miljoen 805 duizend 200 fr. of omtrent acht miljoen. Men ziet dat, by die heeren, de appetyt komt al etende, omdat men nu onder het een, dan onder het ander voorwendsel middel gevonden heeft om dit budjet van omtrent 2 miljoen franks te verhoogen, daer onder niet begrepen, het miljoen 200,000 franks, noodig om de onkosten der feesten van july te betalen.

En zoo is 't gelegen met al de ministers zoo voorgaende als tegenwoordige ; een ieder van hen vindt altyd een gat dat hy opvult met de franks genomen in de beurs van den burger.

De Kamers zyn hierin medepligtig door hunne toegevendheid, en wanneer de minister de eene of de andere vermeerdering van uitgaven hebben wil, is het zelden dat ze hem geweigerd wordt, byzonderlyk wanneer het maer vragen geldt van 3, 5 tot 8 duizend franks. Dan gaet het gemakkelyk door ; vele leden meenen dat het beneden hunne weerdigheid zyn zou, indien ze daer op spraken maer die heeren weten waerschynlyk niet dat vele kleinen een groot uitmaken ; zy weten ook niet wat al zuren arbeid de burger doen moet om een vyffrankstuk te winnen.

Een ieder wil aen de Staetskribbe eten, maer het moeijelykste is van aen eenieder het noodige voeder te bezorgen, nu dat de belastingen zoo hoog geklommen zyn en dat men de levensmiddelen zoo duer betalen moet.

De Kamer behoorde dan zeer streng te handelen wanneer het eene vermeerdering van uitgaven geldt, want zy moet het niet ontveinzen, gaet men den ingeslagen weg voorts in, eer weinige jaren zal een groot derde der lastenbetalers zich in de onmogelykheid bevinden van nog iets aen het gouvernement te geven. De zaek is ernstiger dan men het wel meent, want men moet niet vergeten dat behalve de belastingen die het gouvernement vraegt, de burger er nog zeer groote aen de gemeente of aen de stad die hy bewoont, moet opbrengen. Dat onze wetgevers dan zorgvuldiglyk waken ; er is, in de voorhandige zaek, een groot gevaer te vermyden en, overigens eene kwestie van regtveerdighetd op te lossen ten voordeele der grootste menigte.

De Kamer der Representanten heeft zich deze week bezig gehouden met verscheidene verzoekschriften aengaende het notariaet. Men weet dat menigvuldige dorpnotarissen en kandidaten zich tot het gouvernement gewend hebben om de gelykheid van regtsgebied te vragen, dat is te zeggen dat zy vereischen dat de notarissen der steden zich zouden moeten bepalen met in hun kanton hun ambt uit te oefenen zoo wel als de notarissen van het platte land.

M. Nothomb heeft, ter dezer gelegenheid, verklaerd, dat hy aen den wensch der petitionnarrissen niet kan voldoen, voor zoo veel zy de gelykheid van het regtsgebied vragen, want hy twyfelt dat het noodig of zelfs nuttig zy de principen der wet van Ventose af te schaffen ; overgroote moeijelykheden zullen, volgens hem, zich opdoen wanneer men ernstiglyk de hand zal willen slaen aen deze organieke wet ; nogtans zal hy de begonnene studien voortzetten en aen de Kamer de eindelyke beslissingen van het gouvernement doen kennen.

Daerna heeft de Kamer de beraedslaging over het budjet van inlandsche zaken hernomen.

De redetwisten hebben tot voorwerp gehad de besturen der verschillige provintien. Verscheidene redenaers hebben het woord gevoerd over de noodzakelykheid van het lot der bedienden van gemelde besturen te verbeteren en van het bestuer zelf te vereenvoudigen.

In de zitting van dingsdag heeft de minister eene vermeerdering gevraegd van 25,000 franks om de wildstroopery te beteugelen ; en tevens stelde hy voor den prys der jagtpermissiën met drie franks te verhoogen. De Kamer, aenmerkende dat het getal jagtpermissien vermindert namate dat de prys ervan hooger beloopt, heeft de ministerieele vraeg door 49 stemmen tegen 13 verworpen.

Aen het artikel betrekkelyk de pensioenen der gedekoreerden met het Yzeren Kruis, heeft M. de Perceval

---

DE GEVOLGEN DER MISDAED.

I.

De Erfenis.

De aloude stad Besançon, eene der oudste en uit de romeinsche veldtogten tegen de Galliërs vermaerdste steden van Frankryk, de hoofdstad van het departement van de Doubs, was voor eenige jaren de schouwplaets van een der afgryselykste misdaden, die immer gepleegd konden worden.

Het was op zekeren dag, in het laetste van augustus 1827, toen, tegen het vallen van den avond, de bewooners der stad Besançon boven dezelve buitengewoone donkere wolken zagen samenpakken, zoodanig, dat het binnen weinige oogenblikken geheel duister was ; op eenigen afstand hoorde men het gerommel van den naderenden donder en hoe lang hoe meer zag men het snelle weêrlicht aen de lucht, nu en dan geraekten de wolken in eene ongelyke beweging, opgevolgd door hevige windvlagen ; de geheele natuer toonde aen dat den bewooners van Besançon een ontzettend onweder boven het hoofd hing, en schoon gewoon aen dergelyke natuertooneelen, werd het onweder toch zoo hevig, dat het by de meesten bekommering baerde en men voor de daeruit voortkomende onheilen vreesde.

Maer, terwyl men binnen de stad bezorgd was voor de gevolgen van zulk een zwaer weder, viel er in hare nabyheid iets voor dat meer in betrekking tot deze geschiedenis staet.

In het even buiten Besançon gelegen bosch liep met verhaesten tred een jongman ; zyne gestalte was ryzig, doch slank en welgemaekt ; zyn gelaet, reeds merkbaer doorploegd met rimpels, hetwelk hem veel ouder deed schynen dan hy werkelyk was, droeg het spoor van ernst ; zyn zwart hair hing los, deels tot op zyne oogleden toe ; zyne kleeding droeg het kenmerk van iemand, die eerder in overvloed dan in gebrek leeft, en hoewel hy haest scheen te hebben, zoo stond hy evenwel van tyd tot tyd, by het zien van eenen bliksemstraal of het hooren van den ratelenden donderslag, stil, als in diep gepeins verzonken, en wanneer men dan de verschillende trekken, welke zyn gelaet somwylen uitdrukte, had gadegeslagen, zoude men gezegd hebben, dat hy het met zich zelven niet eens scheen te zyn of hy zoude voortgaen ofwel terugkeeren.

Dan, hoe langer deze schynbare tweestryd duerde, des te beslissender houding hy aennam.

Eindelyk haelde hy van onder zyn kleed een glinsterend wapen te voorschyn, voelde naer zyn punt om te onderzoeken of het scherp genoeg zoude zyn ; en terwyl hy, met een en ander bezig, voortging, mompelde hy eenige woorden, doch waervan er slechts weinigen door het geoefendste oor konden verstaen worden, en waeruit alleen diegenen, die met zyne geschiedenis bekend waren, eenen volledigen zin hadden kunnen opmaken.

Doch eer wy verder gaen, zal het den lezer niet ongevallig zyn alvorens met de vroegere geschiedenis van dezen jongeling, en de verdere daermede in verband staende personen, bekend te worden.

Charles Ormond, een welgezeten koopman in Besançon, had zyne vurigste wenschen in het bezit zyner Maria gekroond gezien. Kort echter had hy het geluk haer tot echtgenoote te bezitten, en, hoewel hy in geene dochter haer evenbeeld mogt aenschouwen, liet zy hem twee zonen achter, welke hy eene opvoeding had doen genieten overeenkomstig zyne middelen ; en, hun geen groot fortuin kunnende nalaten, wilde hy hen echter in staet stellen ze zich zelven eenmael te kunnen verschaffen.

Albert, de oudste zyner kinderen, was vrolyk, openhertig en ondernemend van aerd, veronachtzaemde zyne studiën, maer vond het grootste vermaek in het ronddwalen in de bosschen en het beklimmen der bergen in de omstreken.

Paul, integendeel was zachter, bedaerder, en openbaerde reeds spoedig een gevoeliger karakter, een hert, hetwelk zich spoedig aen iets hecht en onveranderlyk in zyne gevoelens was.

Reeds vroeg weezen geworden, moesten zy zich spoedig tot het een af ander vak bepalen. Albert, onbezorgd voor de toe komst, wil gaen reizen, hy wil de wereld zien, hare zeeën doorkruisen ; Paul bepaelde zich tot den militairen stand.

Doch te dier tyd stierf een neef hunner moeder, zonder kinderen, en alzoo kwam diens nalatenschap, die omtrent tachtig duizend franken bedroeg, aen de jonge Ormonds. Van toen af veranderde het plan der twee broeders. Albert echter verzaekte zynen lust tot reizen niet, eerst moest hy als knecht, nu kon hy als meester gaen, als eigenaer van een schip waermede hy uitzeilt ter ontdekking eener nieuwe wereld, overtuigd dat er nog vele onbekende landen zyn moeten, hetgeen wel mogelyk is, maer dat ik u hier niet zal bewyzen.

Paul, ver van zynen broeder na te volgen, wil de plaets zyner geboorte niet verlaten, want schoon slechts achttien jaer, hemint hy reeds, en Besançon is ook de verblyfplaets van haer, die zyn jeugdig hert bezielt. Eugénie is het voorwerp zyner liefde ; Eugénie, pas zestien jaren oud, is reeds het schoonste meisje der stad, en by hare schoonheid paert zy de zuiverste deugd. Eugénie is goedhertig, gevoelig, zedig en niet trotsch op hare schoonheid ; door hare bekwaemheden alleen wil zy zich bemind maken.

Kon Paul zulk een meisje zien zonder haer te aenbidden ?... en Eugénie zou zy ongevoelig zyn voor de zoo opregte liefde van Paul ?... Zy schenen immers voor elkaer bestemd ; dezelfde neigingen, dezelfde gevoeligheid, alles vereenigde hen ; maer Eugénie had geen fortuin, en, alvorens ze zelf te bezitten, durfde Paul haer zyne hand niet bieden. De erfenis van den neef had alles verholpen ; Paul bezat nu veertig duizend franken, en daermede is men ryk, zoo men niet afgunstig is. Eugénie was even als Paul ouderloos ; zy had nog slechts eenen broeder, vyf jaer ouder dan zy, en die haer eenige beschermer zyn moest, ten minste zoo lang zy